

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że w okresie od 03 listopada 2013 roku do 20 czerwca 2014 roku w T., województwo (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, za pośrednictwem bloga internetowego, groził pozbawieniem życia swojej żonie M. S., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 27 maja 2015 roku w sprawie II K 805/14 uznał oskarżonego D. S. za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat,

- na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył karę 50 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

- na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego,

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzonymi A. A. i U. A. oraz z innymi członkami ich rodziny;

- na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od zbliżania się do pokrzywdzonej M. S. na odległości 500 metrów,

- zasądził od oskarżonego kwotę 350 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1.837,22 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez oskarżonego w całości.

Apelacja – jak wynika z analizy jej treści – w istocie wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk i zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania:

– art. 7 kpk – polegającą na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłego psychologa, z której jednoznacznie wynika, iż oskarżony świadomie starał się redagować swoje wpisy na prowadzonym blogu, w taki sposób aby nie wskazywały na groźby popełnienia przestępstwa wobec pokrzywdzonej M. S.;

- art. 5 § 2 kpk - poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co do tego, jaki charakter miały wypowiedzi umieszczane na blogu;

- art 6 kpk – poprzez przeprowadzenie postępowania sądowego pod nieobecność obrońcy oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych - polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W konkluzji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje:

Apelacja skarżącego jest niezasadna.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd pierwszej instancji właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i z oceny tej wyprowadził trafne wnioski.

W pełni zasadnie Sąd ten wskazał na wiarygodność zeznań pokrzywdzonej z których w sposób konsekwentny wynika, iż oskarżony dopuszczał się zachowań opisanych w zarzucanym mu czynie. Za podstawowy dowód w zakresie weryfikacji zeznań pokrzywdzonej Sąd prawidłowo uznał dowód z opinii biegłej psycholog A. B..

Biegła po wnikliwej analizie treści zamieszczonych na blogu prowadzonym przez oskarżonego, stwierdziła, że ten formułował groźby popełnienia przestępstwa wobec pokrzywdzonej. Metaforyczna forma ich wypowiedzania była po to aby nie dać poznać, że takowe groźby kierował. Ponadto kontekst redagowanych przez oskarżonego treści pozwala na wyprowadzenie wniosku, że pokrzywdzona może mieć realne podstawy do poczucia zagrożenia oraz obawiania się o swoje życie i bezpieczeństwo.

Obawa spełnienia gróźb po stronie pokrzywdzonej jest tym bardziej uzasadniona, jeżeli wziąć bod uwagę fakt, iż oskarżony już wcześniej kierował je pod adresem ww. i znęcał się nad nią psychicznie – za co trafił do aresztu. W dodatku był już karany za zabójstwo swojej poprzedniej partnerki, do której to notabene porównywał pokrzywdzoną. Nadto w badaniu psychiatrycznym, stwierdzono u oskarżonego zaburzenia osobowości, a jak wiadomo taki stan psychiczny sprowadza się do nieprawidłowego funkcjonowania emocjonalnego. W świetle zasad doświadczenia życiowego, oczywiste jest, że jeżeli osoba o takich zaburzeniach ma problemy wagi emocjonalnej, to stanowić może - zwłaszcza w sytuacjach konfliktowych – zagrożenie dla życia lub zdrowia innych osób.

W zakresie tak przedstawionych faktów, uznać należy, iż jak najbardziej zaistniały podstawy do stwierdzenia, że groźby zawarte w tekstach umieszczanych przez oskarżonego na blogu, wzbudziły lęk u pokrzywdzonej i realną obawę, iż zostaną spełnione.

Argumentacja Sądu co do tego, że oskarżony dopuszczał się zachowań opisanych w zarzucanym mu czynie znalazła również wsparcie w opinii biegłej z zakresu językoznawstwa. Biegła stwierdziła, że biorąc pod uwagę całościowy kontekst wypisywanych przez oskarżonego na blogu treści, można utwierdzić się w przekonaniu, iż oskarżony pod postacią licznych metafor, formułował groźby popełnienia przestępstwa wobec pokrzywdzonej M. S..

W przedmiotowej sprawie nie doszło do uchybienia art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy dokonał w drodze oceny dowodów niewątpliwych ustaleń faktycznych, stąd też nie miał w ogóle podstaw do stosowania art. 5 § 2 kpk.

Chybiony jest zarzut dotyczący orzeczonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 500 metrów. W żadnym razie zakaz ten nie koliduje z sytuacją wydawania mu dziecka przez ww. w celu realizacji jego uprawnienia do kontaktowania się z synem. Zakaz zbliżania się do określonej osoby, nie musi wiązać się z całkowitym brakiem kontaktu sprawcy z daną osobą. Tak więc, jeśli kontakty, spotkania oskarżonego z pokrzywdzoną będą dotyczyły sytuacji odbierania czy odprowadzania dziecka, zaś nie będą polegały na podchodzeniu (celowym zbliżaniu się) w jej kierunku na odległość mniejszą niż 500 metrów, nie będzie dochodzić do naruszenia omawianego zakazu.

Nie sposób czynić zarzutu Sądowi pierwszej instancji, iż dopuścił się naruszenia prawa do obrony oskarżonego w sytuacji przeprowadzenia postępowania sądowego bez udziału obrońcy. Zauważyć należy, iż ustanowienie oskarżonemu w postępowaniu przygotowawczym obrońcy miało miejsce ze względu na zachodzącą wątpliwość co do jego poczytalności. Okoliczność taka – wedle uregulowania art. 79 § 1 kpk - obliuguje sąd z urzędu do ustanowienia oskarżonemu obrońcy. Tymczasem z opinii biegłych lekarzy psychiatrów wynika, iż czyn oskarżonego nie został popełniony w warunkach wyłączenia lub znacznego ograniczenia zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem i że stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala na udział w postępowaniu i prowadzenie obrony w sposób samodzielny. W tej sytuacji, zgodnie z § 4 powołanego powyżej artykułu, udział obrońcy w dalszym postępowaniu nie był obowiązkowy. Tak więc wobec braku podstaw do posiadania przez oskarżonego

obrońcy z urzędu Sąd Rejonowy zarządzeniem z dnia 30 września 2014 roku cofnął D. S. wyznaczenie obrońcy z urzędu – karta 259. Tym samym postępowanie sądowe odbyło się bez jego udziału.

Podsumowując, poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne i dokonana ocena dowodów są prawidłowe. Apelacja nie mogła więc odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku. Sprawstwo oskarżonego, jego wina, a także kwalifikacja prawna czynu nie budzą wątpliwości.

Na tle prawidłowych ustaleń faktycznych stwierdzić należy, iż nie budzi również zastrzeżeń pod względem prawidłowości rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego kary.

W związku z powyższym zaskarżony wyrok, jako w pełni słuszny i trafny, należało utrzymać w mocy.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.